Ч. 286. Середа 4 січня 1905 (22 грудня 1904). Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

...ток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Новорічна бесїда ґр. Тіши. — Капітуляция Порт Артура. — Марокко а Франция.)

Як звичайно так і сего нового року після нового стиля виголошувано при новорічних ґратуляциях бесїди політичні. Очевидно найважнїйшою була бесїда ґр. Тіши, виголошена до членів лїберальної партиї. Ґр. Тіша доказував в своїй бесїдї, що він і его товариші сповняють сьвяту місию, котрої піднали ся з пожертвованєм власних інтересів. **Обструкцию треба побороти** і то не лиш на якийсь час, але **на завсїгди**, бо лиш в такім случаю цїлий хід публичного житя на Угорщинї опре ся на тревалих основах. Дальше висказував жаль, що знайшли ся люди, котрі виступили з партиї, хоч ще до недавна признавали ся отверто до еї засад. Приступивши до обструкциї, додали они їй сили до спиняваня парляментарної роботи. Бесїдник зазначив, що коли ґр. Андраші виступив зі своїм проектом посередництва, він розпочав з ним переговори. Однакож предложеня ґр. Андрашого були недостаточні а жадане, щоби уступив шеф кабінету, не дасть ся погодити з елементарними засадами парляментаризму. Тепер треба числити на здоровий змисл і політичну зрілість виборців. В тій критичній хвили нехай цїлий нарід бажає того, що повинен уважати за свою амбіцию і цїль своїх змагань а іменно, щоби **Угорщина була точкою тяготи тої Монархиї, котра творить для неї квестию житя.** Бесїдник просив відтак членів партиї, щоби они ширили сей погляд серед виборців.

Судьба Порт Артура доходить вже до вінця, а може й дійшла в сїй хвили, коли се пишемо; Порт Артур може вже зовсім в руках Японцїв. Як вже звістно з вчерашної телеґрами, вислав був ґенер. Штессель письмо до команданта облогової армії японьскої ґен. Ноґі, в котрім повідомив его, що готов капітулювати. Ґен. Штессель мав в тім письмі заявити, що всякий опір тепер без хісна. Ґен. Ноґі повідомив о тім японьского цісаря, а цісар в телеґрамі до ґенер. Ноґі висказав повне признане для ґен. Штесселя і поручив ґен. Ноґі, щоби залозї Порт Артура віддавано всяку честь військову. Вчера вже наспіла була вість, що під Порт Артуром застановлено борбу і що офіцири ґенеральних штабів обох сторін збирають ся в полудне на нараду над услівями, під якими кріпость має піддати ся.

За несповна шість недїль мине якраз рік, від коли розпочала ся росийско-японьска облога. Аж страшно згадати, кілько від того часу згинуло людий по обох сторонах і кілько осталось калїками на цїле житє! Та й ізза чого? Ізза чужої землї, котра по правдї анї не росийска, анї не японьска. Не пора і не місце тут розбирати, хто виновником сеї війни; то лиш можна сказати, що з упадком Порт Артура она до половини скінчить ся, а скінчить ся в користь Японцїв. Упадок Порт Артура станесь великим ударом для Росиї, бо з ним закінчить ся і еї панованє на Тихім Океанї, коли не зовсім, то певно на довгі часи. Фльоти росийскої на водах далекого Всходу так як би вже й не було. Навіть в тім случаю, як би армії ґенерала Куропаткіна удало ся побити Японцїв і виперти аж до побережа, то таки они не пустять з рук Порт Артура, маючи за собою фльоту на мори. Упадок Порт Артура відобє ся сильно також на внутрішних відносинах. Як раз на найкрасше сьвято, коли весь сьвіт християньский повтаряє слова ангелів, сьпіваючи: „Слава во вишнїм Богу і на земли мир, в человіцїх благоволение“, настане в цїлій Росиї глубокий сум, бо замість мира і благоволения страшна війна знищила житє многих тисячів людий та зруйнувала множество родин тих, що погибли на війнї, не мавши навіть сьвідомости того, за що мусять гинути. Сумно

Дїти пусти.

(З мадярского — Стефана Темеркеньїого).

I.

Пачкар.

Різдво вже недалеко. Ґанешеви Єґене лучила ся найзвичайнїйша в сьвітї річ: вийшли ему гроші тут серед пусти. Вправдї лучаєсь то й другим, хоч не мешкають на пустї.

Ба, але то иньша річ.

Бо коли би лише гроші скінчили ся... про то можна би ще спокійно дальше жити; на пустї жиє чоловік і без гроший; їда і напиток все ще найде ся і жита лишить ся ще на засів. Але Різдво — Різдвом, а таке сьвято провести без гроший не йде. Тому то Ганеш, хоч постановив собі не рушати ся з дому, доки не поправить ся дорога — тим більше, що й податковий екзекутор не показує ся в тій порі — все таки инакше надумав ся.

Ягнята всюди суть і то досить товсті.... Можна би з одно занести до міста продати. До того тютюн нинї такий лихий і до одної люльки треба зужити тілько сїрників, аби еї викурити, що й они цілком вже вийшли.

Отже що конче треба йти до міста, годить ся Ганеш вскорі з тою гадкою і іде до комори, звідки виносить мішок. З мішком іде до стайнї і вишукує найменшу вівцю. Хиба би треба бути дураком, аби продавати то, що найлїпше! Вівцю запихає він до мішка, бере его на плечі і на своїх власних ногах вибирає ся в дорогу. До міста недалеко, може вигідно зробити ту дорогу за півтора години, тому й не оплатить ся аж запрягати коні.

Впрочім тут не розходить ся о конї, а о пса.

Ганеш попращавши ся з жінкою і виходячи з подвіря, кличе на пса:

— На, на, Пулї, ходи!

То незвичайно подобає ся псискови. В одній хвили зриває ся і біжить весело дорогою наперед пана. Так ідуть в двійку. Від часу до часу перекладає Ганеш мішок з одного плеча на друге. За кождим разом відзиває ся вівця:

— Бее....

— Не бечи, дурню — научає еї спокійно Ганеш — атже тебе несе твій пан!

Так приходять аж під місто, де розпочинає ся акцизова границя і тут сходить Ганеш з гостинця і іде спокійно вздовж межі та розглядає ся. Поза акцизовою лїнією лежить вал, а в тім валї ями від вибраної глини. Між ними вибирає Ганеш найвідповіднїйшу.

— Тота буде добра — каже до себе і випускає густі клуби диму з люльки.

Відтак влазить до тої ями, кладе там мішок і свище на пса.

— Пулї.... на на! — каже до него.

Пулї не привик до такого чемного запрошеня і незвичайно тому дивує ся. Лиш дуже несьміло глядить на право і на ліво, показує махаючи хвостом свою незвичайну радість з тої вічливої промови, але не важить ся наблизитись і лиш бігає сюди й туди; він хотів би конче удавати, немов би наближав ся до свого пана, між тим як в дійстности не має до того найменшої охоти. Десять раз або два рази надужити довірія степового пса в той спосіб, що прикличе ся его ласкавими словами, а відтак копне ся его: тоді стане він таким — стратить віру до свого пана. Єґене мусить его кликати кілька разів і все чим раз ласкавійше, аби его принанити близше.

— Ходи-ж сюди Пулї — мій Пулї! — каже мягко.

Чим раз близше підсуває ся Пулї, аж вкінци Єґене хапає его за ухо.

— А у! — кричить Пулї.

— Не вий, дурню! — каже до него Ганеш. — Атже тобі нічого не стане ся!

Держачи одною рукою пса за ухо, витрясає другою з мішка вівцю на землю. Осторожно виглядає з ями, чи его хто не бачить? Коли пересьвідчив ся, що ніхто не підглядає его, бере ся спокійно до своєї роботи. Пса запихає до мішка і зав'язує его. Вівцю кладе в кут досить глубокої ями. Она лежить там непорушно, бо еї ноги звязані посторонком.

Тепер каже Ганеш знов: „Ну, ходи, Пулї!“ Але тепер Пулї не йде, бо его несуть. Спершу кидає ся пес в мішку, бо то щось для него незвичайного, але его пан за кождим разом так ним потрясе, що вкінци він втихомирює ся. Серед таких борб приходять вкінци до рогачки, де Ганеш випрямлює ся і з незвичайною повагою переходить попри уоружених стражників.

— Ого! А ви що, свату? — кличуть они его. Ганеш не чує, лиш іде дальше.

обходила Росия Великодні сьвята, але ще сумнїйше буде обходити Різдво. А що дїє ся в серци тих, що так завзято боронили кріпости? Майже цїлий рік ставили сьміло опір ворогови в надії, що ось-ось наспіє поміч, котра виратує їх з так прикрого і небезпечного положеня. Тисячі наложили головою в надії, що бодай тоті, що по них остали ся, діждуть ся помочи. Тимчасом тота поміч і до нинї не наспіла. В словах ґен. Штесcля пробиває ся виразно жаль із сеї причини, коли він каже, що всякий опір єсть нині без хісна. Шкода всего его геройства, жаль тих, що зійшли марно із сего сьвіта!

Султан мароккаиьский, видко, ще в послїдній хвилї надумав ся і не послухав улемів (духовників); він старає ся знову позискати собі Францию і длятого сказав французскому консулеви у Фезї, Ґелярдови: 1. що він хотїв усунути французску комісию войскову лиш зі взглядів фінансових, але не зробить того, як би Франция на то криво дивила ся; — 2. що він як давнїйше так і тепер готов приняти раду і поміч Франциї та признає її дїяльність в справі усуненя розладу, який панує в Мароккy. Всї марокканьскі міністри заявили консулеви, що они такої самої гадки, як і султан.

Новинки.

Львів дня 3-го січня 1904.

— **Іменованя.** Львівский висший суд краєвий іменував судовими канцелїстами: С. Карнаса для Гвіздця, Йос. Ваґнера для Скалата, М. Кохана для Грималова, М. Терлецкого для Тисьмениці, Я. Карньоля для Товмача, Чесл. Декордея для Яворова, Ів. Барагуру для Немирова, В. Сьвітия для Лопатина, М. Різеля для Заболотова, А. Оссовского для Вишнївчика, Н. Ґензера для Н. Села, Тад. Скорубского для Гусятина, М. Івашкова для Долини, А. Кременецкого для Букiвска, Ів. Флюру для Угнова, Фр. Ярославского для Косова і В. Крайтера для Мельниці.

— **Репертуар руского театру** у Львові в салї тов. „Gwiazda“ при ул. Францїшканьскій: Второк дня 3 січня „Перехитрили“, народна оперета в 3 д., М. Кропивницкого. — Середа 4 січ. „Весїлє при лїхтарнях“ оперета Офенбаха і „Ґузик“ комедия Гавалевича. — Четвер дня 5 січня, перший раз „На днї“, сцени з дна житя в 4 діях М. Ґоркого.

— **Страйк в міскій радї.** На дневнім порядку оногдашного засїданя міскої ради в Коломиї було підвисшенє платн міским урядникам о квоту 2.260 К. Против сеї позициї голосували жиди і кількох радних-християн і через те она перепала. Прочі радні-християни обидили ся тим вислїдом голосованя і вийшли зі салї, через що здекомплетували раду на два дни. Аж третого дня дали ся перепросити страйкуючі радні і засїданя ради могли дальше відбувати ся.

— **Здорова чуприна.** У Відни — як пишуть тамошні часописи — здобуває собі що раз більшу популярність двигар Осип Лїшка, що має незвичайно сильне волосє. Від часу до часу уряджує він по ресторациях вистави, які полягають на тім, що позволяє тягати себе за волосє найсильнїйшим людям, а оно анї не рве ся, анї не випадає. Кажуть, що він привязує до свого волося зелїзні штаби і колише ними по пів годинн. Також голова его не аби яка тверда — можна єї бити кулаками, молотом і каменем, а Лїшку се зовсїм не зворушує. Лїшка має тепер 34 роки.

— **Фальшівники гроший.** Рівночасно із слїдством, веденим в справі арештованих вже фальшівників гроший, зроблено ще в кількох домах у Львові ревізию, між иншими і в мешканю Лейзора Берлера, управителя жидівского шпиталю, при ул. Алембеків ч. 5. Однак Берлер передчував видко небезпечність, бо утїк без вісти з жінкою та 7-лїтною дитиною оден день перед ревізиєю. Полїция арештувала лише 16-лїтну жидівочку з Серету, Салю Лянкер, що перебувала в домі Берлера, однак вже на другий день пущено єї на волю, позаяк не належала зовсїм до шайки фальшівників.

— **Суд в поїздї.** Російскі часописи доносять про таку подію, що лучила ся в зелїзнім поїздї на шляху між Ташкентом, а Чорняєвом. У ваґонї для некурячих сидїв член суду. До того самого передїлу увійшов також якийсь панок і побачивши напись „для некурячих“, добув папіроса і став демонстрацийно курити. На приличні уваги присутних, щоби перестав курити, відповів доволї терпко. Тодї судия встав, вложив судейский ланцух на шию і розсудив справу на місци, засуджуючи виновника на 50 рублїв кари. А позаяк той панок не мав при собі нї гроший нї леґітимациї, проте судия приказав задержати его аж до часу, коли ствердить ся, хто він є.

— **Відкритє найбільшого водопаду** на земли. Найбільший водопад на земли, який красотою і величиною перевисшає водопади Ніяґари в північній Америцї і Замбесї в полудневій Африцї, відкрито недавно в Бразилїї. Творить его ріка Іґуасу в Паранї. Як доносить New York Herald богато про той водопад говорено на конґресї ґеоґрафів підчас вистави в Сан Люї. Що доси не був він звістний, поясняє ся тим, що лежить посеред пралїсів в віддаленю 1500 кільометрів від найблизшого замешканого місця. Комісар арґентиньскої републики Горацío Анасаґасті так его описав перед конґресом: Я сам бачив чудовий вид водопаду Іґуасу. Знаю водопади Ніяґари і Замбесї і кажу, що новововідкритий єсть найбільший на земній кули. Ріка Іґуасу творить на послїдних 110 кільометрах свого бігу границю між Бразилїєю і Арґентиною, переплиBаючи околицю дуже дику і скалисту. В віддаленю яких 18 кільометрів перед устєм до Парани, біг Іґуасу стає незвичайно скорий. Ріка нагле скручує на лїво і впадає в пропасть з висоти 210 стіп, між тим як висота Ніяґари виносить лиш 167 стіп. Ширина водопаду виносить 13.123 стіп, отже $2^1/_2$ раза тілько що Ніяґара. В одній годинї спадає там 140 мілїонів тон води в пропасть. В часї дощевої пори велич і красота того водопаду не дасть ся описати.

— **З драматичного товариства ім. Івана Котляревского.** На засїданю 28 грудня с. р. постановив видїл склякати звичайні загальні збори членів товариства на 22 січня 1905 р. З огляду на се, що перед зборами треба замкнути рахунки і всякі инші адмінїстрацийні справи полагодити, взиває видїл усїх тих Добродіїв, що мають у себе цеголки на будову театру, листи до збираня жертв на сю саму цїль, аби прислали зібрані жертви, зглядно повертали непродані цеголки і листи. Так само просить ся тих Добродіїв, що мають у себе пушки товариства, щоби ті пушки отворяли, знайдену в них суму прислали товариству і своїми печатками на ново запечатали. Членам своїм пригадує видїл обовязок вирівнаня членьских вкладок; члени, що не залягають з вкладками, дістають драматичні виданя даром. Видїл звертає увагу, що гроші зібрані товариством належить прислати до видїлу товариства (Ринок ч. 10) а не до комітету для будови театру, бо мусимо ті датки наперед переложені до того. Між людьми суть старі і молоді — як лучить ся. — Деякий з них, хоч би его дома не знати як держали, вирве ся і пристає до жандармів, з любви до ловів! Але другі за нїяку цїну не пійшли би між хапунів. І таких там не приймили би.

— Гей, чоловіче, гей! — кричать знов за ним. А оден з „акцизників“ пустив ся за ним бігти.

Єґене обертає ся спокійно:

— Чого? — питає.

Ті знов питають собі:

— Що в мішку?

З найбільшим спокоєм відповідає Ганеш:

— Пес.

Ті голосно сьміють ся — така дурниця!

— Не правда — кажуть. — Розвяжіть но лиш мішок. Нас не здурите.

— Але коли я кажу, що пес! — говорить обиджений Ганеш.

„Акцизникови“ не стає терпцю.

— Чуєте! — кричить він вже — не жартуйте зі мною, бо зле на тім вийдете!

— Овва, чому би нї?

— Побачите!

— Ну, ну! — каже Ганеш. — Я знаю право.

— Ов? — глумить ся стражник, вже злий. — Не знати лиш, хто вас его учив.

— Ба! — відповідає Єґене. — Учити нїхто не учив, але я чув.

— А від кого, коли вільно спитати?

— Е, того я тепер вже не умів би сказати, від кого, досить, що чув. Менї здаєть ся, що й ви знаєте, хто тепер королем у нас, а однак ви не сказали би, від кого то чули?

Стражник побитий і тепер вже лиш з гнївом приступає до перегляненя мішка.

— Розвяжіть! — приказує.

— Але він утїкне — боронить ся Ганеш. — Я не розвяжу.

Але мусить. То одно слово „мус“, то найбільша сила на сьвітї. Ганеш здоймив мішок з плечий, кладе его на землю і розвязуючи мотузок, копає зі споду потайки пса. Той з диявкотом вискакує з мішка, майже вилїтає і біжить так скоро, що й бесїди нема, аби его догонити.

Проклинаючи біжить за ним Єґене і не перестає кричати і кликати пса, доки аж не опинив ся по другій стороні валу. Але скоро лиш скрив ся перед очима стражників, звільняє кроку. Він бачить, як Пулї просто жене до дому.

— Бідний! — каже. — Порядно налякав ся.

Відтак іде до ями, впихає вівцю до мішка і іде знов до рогачки. Наближаючись до неї махає і грозить гнївно кулаком в сторону стражників.

— Дякуйте Богу! — каже — що я знов его зловив!

Стражник чує, що зробив дурницю і не відповідає, лише відвертає голову. А Ганеш іде поважно в сторону міста. По дорозї стрічає свата.

— Ну а ви свату? — питає той.

— Богу дякувати, добре! — відповідає Ганеш.

— Так пізно до міста?

— Так — каже Ганеш. — Я трохи опізнив ся. Мав дїло. Там тим, там на рогачці дав я малу научку; нехай на другий раз не будуть такі розумні....

II.

На слїдї.

Касарня жандармериї на пусті за селом, то невеликий будинок; стоїть там лиш патнайцять коний, очевидно що й люди прина-лежні до того.

Впрочім і люда і конї добре заосмотрені в касарни. Коний годують до сита, люди мають їду, одїж і досить добру заслуженину.

Так є на пусті. Далеко, як оком сягнути, простягають ся поля; хто стоїть по серединї, при дороговказї, може цїлими днями чатувати, а не побачить довкола нї одної живої душі.

Дороговказ вже аж почорнїв від старости. Він стоїть на горбку, досить високім насипі і нїхто не знає, хто перед сотками лїт усипав тут той горбок, нї хто поставив там той стовп.

Як сягає память мешканців пустинї, стоїть і той горбок і старий стовп — — — —

Від часу до часу появляє ся на стовпі новий заруб. Він має їх вже богато, дуже старих, старих і новійших. Деякі вже майже цїлком затерті, бо лїта і бурї зуживають дерева і вигладжують его, а в той спосіб зникають менше глубокі заруби.

І про горбок не знають люди, на що він усипаний. Саме тут, де без него простягались би зелені степи в безперервній рівнинї.

Але то нїчого не вадить; горбок стоїть, а із струпішілих костий під тонкою верствою землї виростають кождого року найкрасші кукурудзяні шульки....

* * *

Богато таких горбів має угорска пуста; безмежна рівнина має неймовірно богату істо-

вести в своїх книгах. Просимо рівнож усіх, що їм справа будови театру не байдужна, памятати о збираню складок при кождій нагоді, особливо при теперішних сьвятах. При сій нагоді повідомляємо, що виказ жерта за послідні місяці буде оголошений з початком слідуючого року. Авторів ненагороджених творів повідомляє ся, що вишле ся їм їх рукописи сейчас, по написаню звіту конкурсової комісиї.

— **Для любителів рускої музики.** Впр. О. П. Бажаньский, найстарший наш музик, автор перших руских опер: Довбуш, Марійка, Весїле, Уляна, Олеся і Біла циганка, написав і видруковав слідуючі твори: 1) Істория руского церковного пінія, ціна 1 К, 2) Малоруский музикальний народний тон, 1 К, 3) Руско-нар. поетична музикальна ритмика, 1 К, 4) Малоруска народна мельодика 2 К, 5) Руско-народна музикальна гармонія 2 К, 6) Руско-народна муз опера 2 К. два послідні твори з богатими нотними примірами і 7) Нова метода записуваня руско-народної мельодиї (а властиво се ясно і глибоко удокументована ріжниця межи старою системою руско-народної музики а новою системою темперованої західноевропейскої музики). У нас се доси одинокі твори о руско-народній музиці і всї ті цінні твори (вартости 10 К) їх автор о. п. Бажаньский, бажаючи причинити ся до розширеня знаня руско народної музики, на поли котрої працює понад 40 лїт дає даром, докму накладу вистане, кождому рускому музикови, що хоче теоретично образувати ся, а також для бібліотек „Боянів" і бурс — просить лише прислати одну корону на оплату почти під адресою: о. П. Бажаньский, Львів-Підзамче улиця Жовківска ч. 50 с. I пов. З сего дару скористали перемиські бібліотеки тов-а „Боян", Руского дівочого інституту, Бурси ґімн., Інтернату СС. Василіянок, за що складають сердечну подяку.

— **В своїй хаті своя правда і сила і воля!** Родимці! І опять ми соколи галицкої Руси просимо Вас, любі Родимці, о поміч в нашім розпочатім ділї. Наші відзиви до складаня жертв на будову Сокільнї прогомонїли без великого успіху. Але ми пукаємо в третє до Вас. Поможіть нам здвигнути Сокільню! поможіть нам довершити сей храм, а станесь він певно осередком орґанізациї і народної служби. Про средства до здвигненя сокільскої сьвятинї Ви чуєте Родимці що дня: се 10-коронові позички та льоси фантової льотериї. І вічно будуть ждати Вас ті самі поклики від Соколів: Набувайте позички! а Ви наші рускі Красавиці не забувайте про нашу фантову льотерию! Найже сей поклик не остане без успіху і нехай лепти Ваші вибудують дім не для нас а для Вас, бо ми нїчо инше як служба Ваша. Гаразд! — Старшина Тов. гімн. „Сокіл" у Львові.

Господарство, промисл і торговля

— **Ціна збіжа** у Львові дня 2-го січня: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця н. 8·70 до 8·95; жито н. 6·70 до 6·85; овес 6·90 до 7·25; ячмінь пашний 6·25 до 6·75; ячмінь броварний 7·25 до 7·50; ріпак 10·50 до 10·75; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 8·50 до 10·—; вика 7·50 до 7·75; бобик 6·80 до 7·—; гречка 7·50 до 7·80; кукурудза нова 8·50 до 8·90; хміль за 56 кільо 210·— до 225·—; конюшина червона 65·— до 85·—; конюшина біла 50·— до 65·—; конюшина шведска 65·— до 75·—; тимотка 24·— до 28·—.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 3 січня. Мінїстер справ заграничних ґр. Голуховский виїзджає на кілька днів до своєї маєтности в Скалї.

Льондон 3 січня. „Standard" доносить, що в Москві і Петербурзі розійшла ся чутка, що цар приняв димісию кн. Святополка-Мірского і що его наслідником стане імовірно ґен. Кляйґельс.

Будапешт 3 січня. Є Вел. Цїсар приїхав тут вчера о 7 год. 30 мін. вечером. На двірци повитав Монарха старший бурмістер Маркус.

Берлин 3 січня. До „Berl. Tageblatt" доносять з Петербурга, що мінїстер кн. Сьвятополк Мірский мав перед виїздом царя подати свою димісию задля того, що ґен.-ґубернатор Чертков (?) відкинув обіцянки, які він поробив Полякам.

Шуша 3 січня. В білий день, в самім середмістю двох незнаних людий убили Щербакова, інспектора податкового пятьма вистрілами з револьвера і втекли. Припускають, що той злочин виконано з причин політичних.

Петербург 3 січня. Наспіла тут телеґрама ґен. Штесселя з 19 грудня з вістию, що ґен. Кондратенко погиб дня 15 грудня.

Капітуляция Порт Артура.

Льондон 3 січня. Капітуляция Порт Артура вже наступила. Ґен. Штесселеви признано повні почести услівя; его пустять на волю, скоро дасть слово, що в сїй війнї не буде воювати против Японцїв.

Токіо 3 січня. Ґенер. Штессель завізвав ґен. Ноґі, щоби іменував своїх повновластників в цїли уложеня условий капітуляциї. Ґенерал Ноґі відповів, що іменував вже ґенерала Іджічі і иншик офіцирів, котрі мають вести переговори з повновластниками Штесселя, під услівєм, що повновластники обох сторін будуть уповажнені до підписаня капітуляциї, входячої сейчас в житє, без дожиданя ратифікациї.

Токіо 3 січня. Вість ґен. Ноґі о капітуляциї в Порт Артурі викликала тут велике одушевлене і радість. Улицями міста переходять товпи людий з музиками.

Льондон 3 січня. Бюро Райтера доносить з Токіо: Конференция в справі капітуляциї Порт Артура тревала до год. пів до 5 по полудни. Предметом переговорів було установлене формальностий що до підписаня акту капітуляциї. Як зачувати, Росияни приняли поставлені Японцями услівя.

Поїзди льокальні.

Приходять до Львова.

З **Брухович** 6·42, 7·30, 11·45 рано, 3·00, 4·30 і 5·03 по полудни, 7·54 і 8·59 вечером (до 11/9 вкл.)

З **Янова** 8·20 рано, 1·16, 4·45 по полудни, 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.) 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в недїлї і сьвята).

Зі **Щирця** 9·35 вечером (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

З **Любіня** вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що недїлї і сьвята).

Відходять зі Львова.

До **Брухович** 5·48 рано, 9·30 і 10·50 перед полуднем, 1·05, 3·35 і 5·05 по полудни, 7·05 і 8·04 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

До **Янова** 6·50 рано, 9·15 перед полуднем (від 1/5 до 30/9 вкл.), 1·35 по полудни (від 15/5 до 31/8 в недїлї і сьвята, 3·18 по полудни (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 по полудни.

До **Щирця** 1·45 по полудни (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

До **Любіня** вел. 2·15 по полудни (від 15/5 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

рию, а ті горби то немов граничні стовпи давно минулих часів.

Коли спитаєш Яноша Ферґетеґа котрого родина, від коли люди тямлять, мешкає все на однїй і тїй самій пусті, коли его спитаєш, що то за горбок, то він відповість рівнодушно:

— Горбок.

Колиж знов спитаєш о стовп, чого він там стоїть на тім горбку, то Ферґетеґ скаже своїм звичайним способом:

— То сиґнал.

* * *

Тих річий не міг доси нїхто зрозуміти. Але — й пощо. Ті чорні деревляні стовпи, що сторчать посеред пусти як жертвенні престоли — коли б они оповіли свою правдиву історию, то на ново заколотили би кроваво спокій околиці. Они може би оповіли, як колись дїд Яноша Ферґетеґа убив Стефана Кашрапа (косою відрубав єму обі ноги; таких кос нинї вже нема), оповіли би, длячого стара Шабова так вчасно повдовіла... (трупа чоловіка, котрого убив наймит, порубала на куснї, аби его лекше укрити) і може оповіла би також, длячого Павло Кабок цїлком случайно упав із вершка стога просто на великі зелїзні вили....

То всьо загадки і порядний чоловік не може о тім нїчого говорити; бо поголоскам не можна чей все вірити! А одначе.. деколи приходять на гадку старі історыї і старі люди... гм.... Ось хоч би — куди пропав старий Веселка? А старий Кабок? А кривий Турно, а жебрак Фелемаш? Куди они подїли ся? Пропали без вісти. На пусті пропадають люди дуже легко; там не оповіщує ся нїчиєї смерти картами а й голос дзвонів не доносить ся до сусїдного села.

* * *

Довгий зелїзничий поїзд, що їдучи з Будапешту, прямує до Оршовских гір, задержує ся в половинї дороги, посеред пусти, на однїй малїй стациї Она називає ся Шатьмаз. Підурядник єсть шефом тої стациї і коли поїзд приїздить, а відтак рушає дальше, стоїть он прямлений при шинах паробок, в шнурованім кафтанї гайдука, з шаблею в руцї і по войсковому кланяє ся.

Паробок з заржавілою шаблею єсть сторожем пусти.

Коли раз вечером сидїли жандарми в стайни коло коний при сьвітлї лоєвої сьвічки, відозвав ся старий Губай:

— На горбку єсть сиґнал!

Другі курять. Два жандарми, що прийшли послїднї, отирають із шіряних штанів, заки покладуть ся спати, порох і болото, відтак кладуть ся на сїно; другі сидять і слухають.

Нараз питає Матій Галї:

— Сиґнал?

Старий Губай повтаряє:

— Сиґнал.

На дворі чути плескіт дощу по болотнистій землі; декуди відзиває ся гавкіт псів. Мовчки сидять жандарми. лиш деколи витрясе котрий з них люльку. Матій Галї, наймолодший між ними, каже півголосом до себе:

— Кого они знов убили?...

(Конець буде).

ОГОЛОШЕНЯ.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНЇСТЕР"

стоваришенє зареєстроване з обмеженою порукою у Львові, Ринок ч. 10, дім „Просьвіти".

ЧЛЕНАМИ ТОВАРИСТВА можуть бути тілько обезпечені тревало в „Днїстрі" від огню. Членьский удїл 50 К можна зложити в ратах; вписове 2 К.

ЧЛЕНИ ТОВАРИСТВА можуть затягати позички на 6 % за предложенєм відповідної гіпотеки або поруки; сплату більших позичок розкладає ся на 10 літ.

ПРИ ПАРЦЕЛЯЦИЯХ і иншім купнї землї нехай купуючі звертають ся за позичками до „Днїстра".

ВКЛАДКИ щадничі приймає товариство на 4 прц.

З ЧИСТОГО ЗИСКУ дістають члени дивіденду від удїлів а часть зиску привначує ся на добродійні цїли; дотепер удїлено на церкви, бурси, школи і т. и. 16.385 К.

Стан 31 грудня 1903:

Вкладки	**1,444.589 К**	**Позички**	**1,330.822 К**
Удїли	**109.835 К**	**Цїнні папери льоковані в банках і на рахунках біж.** .	**280.681 К**
Фонди резервові .	**21.318 К**		

МІД знаменитий, десеровий, курацийний, з власної пасіки 5 клгр. лиш 6 корон франко. Вода медова найлїпше средство на лице. Даром брошурку д-ра Цесельского о медї варто перечитати, жадайте! КОРІНЕВИЧ, ем. уч. Іванчани.

Агенция дневників Ст. Соколовского Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9, — принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних. В тій агенциї находить ся також головний склад і експедиция „Варшавского Тиждневника ілюстрованого". До „Народної Часописи" і „Газети Львівскої" може принимати оголошеня виключно лиш та агенция.

Найдешевше можна купити лише

в Авкцийній Гали

Пасаж Миколяша

меблї, образи, дивани, сальонову обставу, золото, біжутериї, старинности і все можливе до домового уладженя.

Порозумінє з провінциєю писемно.

Вступ вільний цїлий день.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).